

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 30 marca 2012 r.

Poz. 1319

SYGN. AKT II SA/LU 680/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2011 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia WSA Joanna Cylc-Malec

Sędziowie: Sędzia NSA Witold Falczyński (sprawozdawca), Sędzia NSA Maria Wieczorek-Zalewska

Protokolant: Starszy asystent sędziego Marcin Małek

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 6 grudnia 2011 r.

sprawy ze skargi Agnieszki Wiąckiewicz i Ireneusza Wiąckiewicza

na uchwałę Rady Miasta Łuków

z dnia 13 maja 2011 r. Nr VIII/57/2011

w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Łuków dla terenu położonego w Łukowie pomiędzy granicami administracyjnymi miasta od strony północno – wschodniej a terenem PKP opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego z dnia 19 lipca 2011 r. Nr 104, poz.1853

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej usytuowania drogi KDD12 na działkach oznaczonych numerami ewidencyjnymi 2527 i 2529/1;

II. orzeka, że zaskarżona uchwała w części opisaney w pkt I nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się wyroku;

III. oddala skargę w pozostałej części.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

UZASADNIENIE

Rada Miasta Łuków w dniu 13 maja 2011 r. podjęła uchwałę Nr VIII/57/2011 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w Łukowie pomiędzy granicami administracyjnymi miasta od strony północno – wschodniej a terenem PKP. Uchwała ta została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego Nr 104 pod poz. 1853.

Pismem z dnia 14 czerwca 2011 r. Agnieszka Wiąckiewicz i Ireneusz Wiąckiewicz wezwali Radę Miasta Łuków do usunięcia naruszenia prawa polegającego na usytuowaniu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w obrębie działek nr 2527 i 2529/1 drogi dojazdowej KDD12. W wezwaniu tym podnieśli, iż takie usytuowanie drogi dojazdowej narusza ich prawo własności do wskazanych nieruchomości. Organ administracji nie odpowiedział na niniejsze pismo.

W dniu 6 września 2011 r. do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Lublinie wpłynęła skarga Agnieszki i Ireneusza małż. Wiąckiewicz, w której domagali się oni stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miasta Łuków z dnia 13 maja 2011 r., Nr VIII/57/2011. Skarżący zarzucili powyższej uchwale naruszenie art. 1 ust. 2 pkt 7, art. 3, art. 6 ust 1 i 2, art. 15 ust. 1 i 2, art. 17 ust. 1, art. 19 ust. 1 oraz art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.), a także naruszenie art. 2, art. 7, art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 2 Konstytucji RP.

Skarżący wskazali, iż zaprojektowana w zaskarżonym planie droga dojazdowa KDD12 została wytyczona w taki sposób, że przebiega ona przez należące do nich działki o nr 2527 oraz 2529/1, wskutek czego ich posesja została w znacznym stopniu pomniejszona. Podnoszą, iż organ nie uargumentował w stopniu wystarczającym konieczności ingerencji we własność prywatną oraz nie rozważył innych możliwości usytuowania drogi KDD12. Takie działanie organu - zdaniem skarżących - stanowi naruszenie prawa własności, chronionego zarówno przepisami Konstytucji RP, jak i ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wskazali także, iż organ dopuścił się naruszenia konstytucyjnej zasady proporcjonalności poprzez naruszenie właściwych proporcji pomiędzy ochroną interesu publicznego z jednej strony, a ograniczeniem prywatnych interesów właścicieli. Zdaniem skarżących Rada Miasta Łuków w rezultacie przekroczyła granice władztwa planistycznego. A. i I. Wiąckiewicz wskazali ponadto, iż w toku prowadzenia procedury uchwalania zaskarżonego planu złożyli odpowiedni wniosek, w którym oponowali przeciwko powstaniu drogi kosztem ich posesji. Ich uwagi zostały jednak uwzględnione jedynie częściowo, poprzez zmianę klasy drogi z lokalnej o szerokości 15 m na dojazdową o szerokości 10 m. Zrezygnowano także z wyznaczenia pasa ruchu rowerowego oraz skorygowano przebieg drogi, tak by nie przechodziła w bezpośrednim sąsiedztwie ich domu. Dokonane zmiany nie są jednak dla strony skarżącej satysfakcjonujące, bowiem pomimo częściowego uwzględnienia ich uwag, projektowana droga w dalszym ciągu przebiega na terenie ich posesji i w bliskiej odległości od ich domu. Skarżący podnieśli także, że projektowana droga nie ma dla nich żadnej wartości, bowiem mają oni zapewniony odpowiedni dojazd do swojej posesji. Wskazują, że służyć ona będzie jedynie właścicielom sąsiednich działek przemysłowych. Wprawdzie działki te mają obecnie zapewniony dojazd do dróg publicznych, lecz projektowana droga ma ten dojazd polepszyć. W ocenie skarżących usytuowanie drogi, która służyłaby jedynie właścicielom działek sąsiednich, kosztem ich posesji, jest dla nich krzywdzące i niesprawiedliwe. Ich zdaniem droga powinna zostać usytuowana w taki sposób, by nie godziła w prawo własności i dobro osób niezainteresowanych jej powstaniem. Skarżący zaproponowali jednocześnie inne usytuowanie drogi KDD12, tj. wzdłuż działek przemysłowych o nr: 2525/18, 2525/27, 2525/3, 2525/19, 2525/4, 2525/20, 2525/6. Skarżący zaskarżonej uchwale zarzucili ponadto sprzeczność z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania miasta Łuków w zakresie usytuowania drogi KDD12. Podnieśli, iż Studium nie przewiduje wybudowania w danym miejscu przedmiotowej drogi. Zarzucili oni także organowi uchybienie w przeprowadzonej procedurze planistycznej poprzez brak powtórnego ogłoszenia o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu po uwzględnieniu uwag wniesionych do projektu planu.

W odpowiedzi na skargę Rada Miasta Łuków wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej. Organ stanął na stanowisku, iż przedmiotowa droga KDD12 została zaprojektowana w danym miejscu ze względów urbanistyczno - komunikacyjnych. Zgodnie z miejscowym planem przebiega ona bowiem na styku terenów przeznaczonych na realizację i utrzymanie obiektów produkcyjnych, składów i magazynów z terenami przeznaczonymi na realizację i utrzymanie zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oraz usług nieuciążliwych, w tym hoteli. Organ podkreślił, iż w sprawie przedmiotowej drogi złożone zostały dwie uwagi. Jedną złożyli skarżący, a drugą właściciel sąsiednich działek przemysłowych – „Eurobet” J. J. M. Kozuchowscy Sp. J. Organ uwzględniając interesy obu stron zmienił klasę i przebieg drogi w ten sposób, że obecnie ma ona przebiegać w odległości 6 m od domu skarżących. W odpowiedzi na skargę wyrażono także opinię, iż przebieg drogi w kształcie, jaki proponują skarżący jest niemożliwy do zrealizowania, z powodów urbanistyczno – komunikacyjnych. Ponadto wytyczenie drogi w miejscu wskazanym przez skarżących byłoby sprzeczne ze Studium, bowiem zgodnie z jego wytycznymi we wskazanym obszarze zostały zaprojektowane zespoły zieleni o charakterze izolacyjno – krajobrazowym. Organ uznał także za bezpodstawny zarzut naruszenia procedury planistycznej poprzez zaniechanie ponownego ogłoszenia o wyłożeniu projektu planu po uwzględnieniu uwag wniesionych do jego projektu. Zdaniem organu nie zachodziła konieczność ponawiania czynności wyłożenia projektu planu do publicznego wglądu. Organ stanął także na stanowisku, iż wbrew temu co twierdzą skarżący, miejscowy plan jest zgodny z wytycznymi Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania miasta Łuków. Studium przewiduje bowiem możliwość użytkowania na wskazanych terenach urządzeń infrastruktury technicznej i komunikacji

związanych z funkcją podstawową. Zaprojektowanie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego drogi KDD12 jest więc formą sprecyzowania ustaleń zawartych w Studium.

W dniu 21 września 2011 r. (data wpływu) skarżący wnieśli do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie pismo, w którym sprecyzowali swoje żądanie do stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości. Złożyli oni także wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci protokołu z sesji Rady Miasta Łuków z dnia 2 września 2011 r. Na rozprawie w dniu 6 grudnia 2011 r. Sąd oddalił powyższy wniosek dowodowy strony skarżącej, jako dotyczący zdarzeń mających miejsce już po podjęciu zaskarżonej uchwały i nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie w części dotyczącej usytuowania drogi KDD12 na działkach oznaczonych numerami 2527 i 2529/1. W pozostałej części skarga podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej. Stosownie zaś do art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., dalej p.p.s.a.) kontrola działalności administracji publicznej obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Plan miejscowy, jak stanowi art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm., dalej u.p.z.p.), jest aktem prawa miejscowego.

W myśl art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętym przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Stosownie do dyspozycji art. 53 § 2 w zw. z art. 52 § 4 w zw. z art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. skargę na uchwałę rady gminy w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (stanowiącego akt prawa miejscowego) wnosi się do sądu administracyjnego w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.

Jak wynika z akt sprawy skarżący Agnieszka Wiąckiewicz i Ireneusz Wiąckiewicz złożyli w dniu 14 czerwca 2011 r. w siedzibie Rady Miasta Łuków wezwanie do usunięcia naruszenia prawa przez zaskarżoną uchwałę. Z akt nie wynika nadto, by organ udzielił odpowiedzi na to wezwanie. Wniesienie skargi na uchwałę w dniu 3 sierpnia 2011 r. (data złożenia w Biurze Rady Miasta Łuków) nastąpiło zatem z zachowaniem wskazanego 60 – dniowego terminu. W przypadku uchwał podejmowanych przez organy samorządu terytorialnego, kontrola sądowa sprowadza się do oceny, czy dany akt wydany został z obrazą obowiązujących przepisów i czy narusza interes prawny lub uprawnienie skarżących, gdyż zaistnienie takiej sytuacji powoduje konieczność stwierdzenia jego nieważności bądź stwierdzenia, że został wydany z naruszeniem prawa (art. 147 § 1 p.p.s.a.).

Przedmiotem skargi wniesionej przez Agnieszka i Ireneusz małż. Wiąckiewicz jest uchwała Rady Miasta Łuków z dnia 13 maja 2011 r. Nr VIII/57/2011 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Skarżący domagali się stwierdzenia nieważności niniejszej uchwały w całości.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu lub istotne naruszenie trybu jego sporządzania powoduje nieważność w całości lub części uchwały rady gminy.

W ocenie Sądu zasługuje na uwzględnienie zarzut strony skarżącej, iż organ administracji naruszył konstytucyjną zasadę proporcjonalności ingerując w prywatną własność skarżących w zakresie usytuowania drogi KDD12 w obrębie ich działek. Wprawdzie art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w ust. 3 dopuszcza możliwość ograniczenia własności, ograniczenie to może jednak nastąpić tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności. Art. 31 ust. 3 Konstytucji stanowi, iż ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Przepis ten wprowadza zatem

swoisty zakaz nadmiernej ingerencji w sferę praw i wolności określany jako zasada proporcjonalności. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 stycznia 1999 r. (sygn. akt P 2/98) podkreślił, iż zasada ta z jednej strony stawia przed prawodawcą każdorazowo wymóg stwierdzenia rzeczywistej potrzeby dokonania w danym stanie faktycznym ingerencji w zakres prawa bądź wolności jednostki. Z drugiej zaś winna ona być rozumiana jako wymóg stosowania takich środków prawnych, które będą skuteczne, a więc rzeczywiście służące realizacji zamierzonych przez prawodawcę celów. Ponadto chodzi tu o środki niezbędne, w tym sensie, że chronić będą określone wartości w sposób, bądź w stopniu, który nie mógłby być osiągnięty przy zastosowaniu innych środków. Niezbędność to również skorzystanie ze środków jak najmniej uciążliwych dla podmiotów, których prawa lub wolności ulegną ograniczeniu. Ingerencja w sferę praw i wolności jednostki musi więc pozostawać w racjonalnej i odpowiedniej proporcji do celów, których ochrona uzasadnia dokonane ograniczenie. Należy zatem uznać, iż autonomiczność decydowania o sposobie przeznaczenia i zagospodarowania terenu przyznana gminie z mocy art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.p.z.p. nie może pozostawać w oderwaniu od racjonalnego działania gminy, sprowadzającego się do przyjmowania optymalnych rozwiązań mających na celu z jednej strony dbałość o jej rozwój, z drugiej zaś poszanowanie praw właścicieli poszczególnych nieruchomości. Za słuszością tego stanowiska przemawia także treść art. 1 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p., który stanowi, iż w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza prawo własności.

Należy stanąć na stanowisku, iż w niniejszej sprawie Rada Miasta Łuków dopuściła się naruszenia opisanej powyżej zasady proporcjonalności. Tym samym naruszono także przepis art. 1 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p. Organ nie uzasadnił bowiem w stopniu niezbędnym konieczności ingerencji we własność skarżących. Z część graficznej zaskarżonej uchwały wynika, że sporna droga o symbolu KDD12 - nawet po częściowym uwzględnieniu uwag skarżących - została wytyczona w taki sposób, iż w znacznym stopniu ogranicza ona ich uprawnienia jako właścicieli działek 2527 i 2529/1. Wskazane działki zostały w znacznej części uszczuplone na rzecz planowanej inwestycji. W wyniku wytyczenia linii zabudowy wzdłuż planowanej drogi zostały również ograniczone możliwości zabudowy pozostałej części posesji skarżących. Wprowadzając w miejscowym planie ustalenia, których następstwem byłyby ingerencja we własność prywatną, organ zobowiązany był w sposób wyczerpujący i niebudzący jakichkolwiek wątpliwości wykazać konieczność realizacji swych zamierzeń, w tym wypadku konieczność realizacji w danym miejscu i kształcie spornej drogi. Tymczasem w niniejszej sprawie konieczność realizacji spornej inwestycji we wskazanym miejscu organ uzasadnił w sposób lakoniczny, wskazując na „względy urbanistyczno – komunikacyjne” oraz podnosząc, iż droga KDD12 usytuowana została na styku terenów przemysłowych oznaczonych symbolem P i terenów przeznaczonych na zabudowę mieszkaniową jednorodzinną i usług nieuciążliwych oznaczonych symbolem MNU. Odnosząc się do propozycji skarżących organ stwierdził, iż zaproponowany przez nich kształt drogi budzi wątpliwości specjalistów ds. układów komunikacyjnych, a ponadto zaprojektowanie drogi w tym miejscu byłoby niezgodnie ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania, albowiem przebiegałaby ona w miejscu, w którym zaprojektowane zostały zespoły zieleni o charakterze izolacyjno – krajobrazowym. W ocenie Sądu należy zgodzić się ze stanowiskiem organu, iż wytyczenie spornej drogi dojazdowej zgodnie z propozycją skarżących byłoby sprzeczne z pkt 9.7.3.6 Studium, który nakłada obowiązek stosowania na działkach produkcyjno – usługowych oraz magazynowo – składowych zieleni izolacyjnej o szerokości 10 m, w szczególności na styku strefy przemysłowej z zabudową mieszkaniową. Zastrzeżenia Sądu budzą natomiast przesłanki, jakimi kierowała się Rada Miasta Łuków dopuszczając realizację kosztem prywatnych nieruchomości drogi dojazdowej we wskazanym miejscu. Rada nie wykazała w sposób niebudzący wątpliwości konieczności powstania w ogóle drogi dojazdowej w danym miejscu. Organ sam bowiem przyznał, iż działki, do których planowana droga zapewniałaby dojazd, mają już przed uchwaleniem miejscowego planu zapewniony dostęp do dróg publicznych. Dostęp taki miały zapewnione także działki skarżących. Enigmatyczne powołanie się na „względy urbanistyczno – komunikacyjne” nie uzasadniało w tej sytuacji ingerencji w konstytucyjnie chronione prawo własności, a w konsekwencji świadczy o nadużyciu przez organ gminy władztwa planistycznego. Nie można bowiem stwierdzić, że lokalizacja drogi dojazdowej w kształcie przyjętym w zaskarżonej uchwale stanowiła niezbędne rozwiązanie, które uzasadniałoby konieczność naruszenia prywatnej własności skarżących. W takim wypadku nie można także uznać, że zachowana przez organ została zasada proporcjonalności. Słuszne jest zatem zapatrywanie o naruszeniu zasad tworzenia miejscowego planu zagospodarowania prowadzące do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały we wskazanej części.

Pozostałe zarzuty podniesione w skardze nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd nie podziela w szczególności stanowiska strony skarżącej, iż zaskarżona uchwała jest sprzeczna z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania miasta Łuków, ze względu na okoliczność, jakoby Studium to nie przewidywało wybudowania w lokalizacji przyjętej w planie drogi dojazdowej KDD12. Zgodnie z art. 9 ust. 1 u.p.z.p. studium określa politykę przestrzenną gminy dla obszaru w granicach administracyjnych gminy, obejmującą zasady zagospodarowania przestrzennego, poprzez określenie uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Z art. 9 ust. 4 u.p.z.p. wynika natomiast, że ustalenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych, a ponadto, stosownie do art. 15 ust. 1 powołanej ustawy, projekt planu miejscowego powinien być sporządzony zgodnie z zapisami studium. W myśl zaś § 4 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać m. in. określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych oraz określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym.

Z powołanych przepisów nasuwa się wniosek, iż – jak słusznie wskazał w odpowiedzi na skargę organ – ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego winny precyzować i uszczegóławiać ustalenia zawarte w studium. Studium jest bowiem aktem ogólnym i elastycznym, wyznaczającym podstawowe kierunki zagospodarowania gminy, określającym jednocześnie nieprzekraczalne ramy dla swobody planowania przestrzennego. W studium określa się strukturę przestrzenną gminy, dokonuje kwalifikacji przeznaczenia poszczególnych obszarów gminy oraz wstępnej lokalizacji infrastruktury publicznej. Uszczegółowienie zasad zagospodarowania następuje jednak dopiero w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, będącym aktem prawa miejscowego.

Przy takim założeniu argumentacja skargi nie może odnieść zamierzonego skutku. Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta Łuków zatwierdzone Uchwałą Rady Miasta Łuków z dnia 5 października 2007 r. Nr XII/51/2007 w pkt 9.5 wskazuje jako dopuszczalne użytkowanie w strefie zabudowy jednorodzinnej mieszkaniowej urządzeń infrastruktury technicznej i komunikacji. W pkt. 9.6 w ten sam sposób wskazano możliwość użytkowania urządzeń infrastruktury technicznej i komunikacji w obszarze zabudowy usługowej oraz sportu i rekreacji. W tym miejscu należy przypomnieć, iż działka skarżących o nr 2529/1 położona jest w całości w obszarze zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z usługami, natomiast działka o nr 2527 położona jest w tym terenie częściowo. Biorąc powyższe pod uwagę nie można więc uznać, iż wskazana w zaskarżonym planie lokalizacja drogi dojazdowej KDD12 jest sprzeczna z założeniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania miasta Łuków.

W ocenie Sądu nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut naruszenia przez organ art. 19 ust. 1 u.p.z.p. poprzez zaniechanie powtórnego ogłoszenia o wyłożeniu projektu planu po uwzględnieniu wniesionych do niego uwag. Przywołany przepis nakłada wprawdzie na organ obowiązek ponowienia czynności o których mowa w art. 17 u.p.z.p. w razie uwzględnienia zmian w projekcie planu miejscowego w zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian. Zatem skutki braku ponowienia określonych czynności należy oceniać pod kątem indywidualnego przypadku. Ponowne przeprowadzenie czynności wskazanych w art. 17 u.p.z.p. może być zbędne, jeśli zmierzałoby jedynie do wydłużenia postępowania. Celem całego uregulowania dotyczącego obowiązków ponawiania poszczególnych czynności procedury planistycznej jest bowiem zamiar otwarcia podmiotom zainteresowanym (osobom fizycznym, organom administracji publicznej, gminom sąsiadującym) drogi do wypowiedzenia się na temat zmian wprowadzanych do projektu. Droga ta, jak wskazano, nie jest jednak otwarta dowolnie szeroko, aby nie doprowadzić do zbyt długiego przedłużania procesu planistycznego. Realizując te dwa cele rada gminy powinna zatem miarkować swoją decyzję, wyważając rzeczywistą potrzebę i konieczność ponowienia czynności w każdej kwestii osobno. (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 15 czerwca 2010 r., sygn. akt II SA/Lu 223/10).

W ocenie sądu w niniejszej sprawie zmiany dokonane w toku procedury planistycznej nie miały charakteru ogólnego, w związku z czym nie skutkowały one obowiązkiem ponowienia procedury planistycznej, w tym ponownego wyłożenia do publicznego wglądu projektu planu oraz ogłoszenia o jego wyłożeniu. Uwagi o charakterze indywidualnym zgłaszane w odniesieniu do poszczególnych działek mogą bowiem być uwzględniane przez wójta, burmistrza czy prezydenta miasta w trybie art. 17 pkt 13 tej ustawy,

tj. bez obowiązku ponowienia procedury planistycznej (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 października 2008 r., sygn. akt II OSK 367/08). W tych warunkach żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości było niezasadne i w części wykraczającej poza kwestię usytuowania drogi KDD12 na działkach skarżących, skarga podlega oddaleniu.

Z wyżej wymienionych względów na podstawie art. 147 § 1, 151 i 152 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), Sąd orzekł jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.